

TROBI

BRIAN ELSTAK

In samenwerking met

ESTHER DUYSKER

SPIDER-MAN (2017)
Squirrel Girl
US - 3

MILES MORALES

SPIDER-MAN DEADPOOL

Beeldend kunstenaar Brian Elstak (1980) is een verhalenverteller pur sang. Eerder werk van hem was te zien bij *De Correspondent*, The Black Archives en in het Stedelijk Museum, maar ook op albumcovers en in videoclip. De verhalen die hij zijn eigen kinderen voor het slapengaan vertelt, heeft hij nu opgeschreven en geïllustreerd.

Esther Duysker (1985) is scenarist en toneelschrijfster. Ze schreef o.a. de theatervoorstelling *Hatta & De Kom* (genomineerd voor een BNG Bank Theaterprijs) en bewerkte het veelgeprezen *A Raisin in the Sun* en *Othello*.

Eerste druk: september 2018

© 2018, Brian Elstak & Esther Duysker

Illustraties: Brian Elstak

Ontwerp: Lyanne Tonk

Omslag: Butterfingaz (Dewy Elsinga) & Brian Elstak

Productiebegeleiding: Tim Beijer

Auteursfoto: Marc Haers

Foto op pagina 146: Mounir Raji

Tijgerklauw, potloodzwaard en colossusschild

op pagina 146: Ellik Bargai, Brian Elstak & Frans Loupatty

NUR 280

www.dasmag.nl

www.brianelstak.com

INHOUD

DE LEGENDE VAN DJENGHIS 10

HOE ZAT HET OOK ALWEER? 22

DE OPDRACHT 27

DE PAKKEN 34

HET PLAN 48

OCTAVO'S FORT 56

OP ZOEK NAAR ANANSI 77

HET PLEIN VAN PANAS 86

DE OPDRACHTGEVER 91

PAPA PANAS 97

O.G. 102

EEN BIJZONDER BEZOEK 106

SPINNENOOGJE 114

HET LANDHUIS VAN VOS 125

APARTE WEZENS 141

Voor
Mee, Jones, Cassèl en Zia

DE LEGENDE VAN DJENGHIS

Er was eens, vele generaties geleden, een koning die **Khandu** heette. **Khandu** was een tijgerkoning en heerste over een eiland in de Stille Zuidzee. Hij was een wijze en vriendelijke tijger, geliefd door alle katachtigen én alle andere dieren. Zijn koningin was overleden bij de geboorte van hun zoon. En omdat het tijgerwelpje, dat de naam **Djenghis** kreeg, zonder moeder moest leven en het daar erg moeilijk mee had, gunde en gaf koning **Khandu** zijn enige zoon alles. Algauw raakte het tijgerjong **Djenghis** strontverwend en vond het prinsje dat hij te weinig aandacht kreeg. Hij vond het maar niets dat de koning niet alleen voor hem zorgde, maar ook voor het gehele volk. De jonge tijgerprins zette zich tegen zijn vader af en maakte veel trobi met iedereen. Onder de katachtige kinderen stond **Djenghis** bekend als een echte bullebak.

Op een dag stond er een vreemd beest voor de poort van koning **Khandu's** paleis. Het beest had felle gifgroene ogen en een vriendelijk gezicht. De koning begroette zijn bezoeker hartelijk en vroeg waar hij vandaan kwam.

'U zou kunnen zeggen dat ik lang geleden uit de lucht ben komen vallen...'

De koning vroeg hoe hij het dier mocht noemen.

'Ik heb vele namen,' antwoordde het.

'Goed. Wat brengt u hier, heer met vele namen?'

Het beest grijnsde. 'Ik bied mogelijkheden. Ik kan uw leven verlengen en u ongelofelijke krachten geven. Zodat u heerser van alle eilanden kunt worden.'

Tijgerkoning **Khandu** glimlachte. 'Ah. Ik weet nu wat u bent, heer met vele namen. Mijn vader heeft mij over u verteld. En mijn grootvader hem. De behoefte om landen van andere volkeren te veroveren heb ik nooit gehad of begrepen. Dus nee, dank u wel.'

'Goed, goed,' zei het beest.

'Volgens de legende zult u over vijftien jaar weer terugkomen om mij dit nogmaals te vragen. Maar mijn antwoord zal hetzelfde blijven.'

Het beest glimlachte. 'We zullen zien,' zei het.

Beiden bogen uit respect hun hoofd naar elkaar. **Khandu** sloot de poort van het paleis en het beest met zijn gifgroene ogen verdween. **Djenghis** had zich al die tijd verstopt achter een pilaar. Hij had alles gezien en gehoord en doortrapt als hij was vond hij het een domme beslissing van zijn vader.

Als jongvolwassen tijger was prins **Djenghis** nergens in geïnteresseerd, behalve in macht. Het koninkrijk van zijn vader vond hij te klein en **Djenghis** rolde met zijn ogen wanneer koning **Khandu** met hem over het rijk wilde praten. Iets wat de koning veel pijn deed. Hij en **Djenghis** maakten veel ruzie en **Khandu's** hart brak elke keer opnieuw wanneer de tijgerprins zijn stem tegen hem verhief.

Vijftien jaar verstreken en inderdaad, weer kwam het beest met de groene ogen bij de koning. **Khandu** weigerde opnieuw, tot ergernis van **Djenghis**. Zo gebeurde dit vijftien jaar later weer. En terwijl het beest niet veranderde, werd de koning ouder en ouder, tot de oude grijze tijgerkoning **Khandu** op een dag stierf. Nu was **Djenghis** koning.

Maar de jonge koning misbruikte zijn macht. Hij zorgde niet voor het volk, maar alleen voor zichzelf. Zo schrokte hij bijvoorbeeld in zijn eentje twee hele kadavers op, zonder ook maar iets met een ander te delen. En omdat hij nu koning was, kwam het beest met de gifgroene ogen op een dag ook naar hem toe.

'Ik weet wie u bent,' zei koning **Djenghis**. 'U kunt mij krachten geven. Alles wat ik maar wil, is het niet?'

Het beest knikte met een vileine glinstering in zijn ogen. 'In ruil voor uw ziel.'

Djenghis glimlachte en zei: 'Geef mij de kracht van honderd tijgers en het eeuwige leven.'

Het beest sidderde van blijdschap. 'Heb ik uw woord, koning Djenghis?'

'U heeft mij goed gehoord.'

'Dan hebben wij een deal. Tot over vijftien jaar, dan kom ik uw ziel halen.' Het beest verdween en Djenghis voelde direct een krachtige tinteling door zijn hele lichaam stromen. Hij werd sterker.

Djenghis begon andere eilanden te veroveren. Stal al hun goud, al hun olie en specerijen en luisterde naar niemand. Niet naar zijn koninklijke adviseurs, niet naar het volk, naar niemand niet. Het volk leed en de katachtigen raakten verschrikkelijk verdeeld. Zo was er een genootschap van katachtigen dat hem zag als superheld. Zij noemden zichzelf De **Djenghis** Discipelen en adoreerden de koning omdat hij knap, sterk, rijk en machtig was. Maar er waren ook poema's, cheeta's, jaguars en andere

dieren die hem zagen als een wrede moordenaar, een slechte leider. Toch durfden weinigen dat hardop te zeggen. **Djenghis** bezat tenslotte de kracht van honderd tijgers en de katachtigen die dapper genoeg waren om iets te zeggen, eindigden vaak in een kerker of erger.

Er was ook geen vrouw die het bij hem uithield. Tot op een dag een oogverblindend prachtige poema aan de paleispoort was verschenen. Ze heette **Kina** en ze had een draakje als huisdier dat altijd op haar schouder zat en overal mee naartoe ging. **Djenghis** was op slag verliefd en wilde a.s.a.p. met haar trouwen.

Wat **Djenghis** niet wist, was dat **Kina** lid was van de rebellengroep die in het geheim tegen hem streed. **Kina** wilde de wereld bevrijden van de brute tijgerkoning. Na hun bruiloft zocht zij constant naar manieren om hem uit te schakelen, maar niks lukte. **Djenghis** was immers onsterfelijk.

Na vijftien jaar verscheen het beest met de gifgroene ogen weer. **Djenghis** zat op zijn troon, met één been over de leuning. Naast hem stond **Kina**.

'Ik kom uw ziel halen. Zoals afgesproken,' zei het beest.

'O ja joh? Daar weet ik niks van,' antwoordde **Djenghis**.

Het beest keek verbaasd. 'Vijftien jaar geleden hebben wij een afspraak gemaakt.'

Djenghis moest lachen en zei: 'Ik heb geen contract getekend hoor. Ik heb geen hand geschud. Bewijs het maar!'

Het beest werd kwaad. Groene stoom kwam uit zijn ogen. 'Lij ondankbare kat!'

Er ontstond een gevecht en Kina vluchtte met het draakje op haar schouder naar de palmtuinen voor het paleis. Binnen smeed Djenghis het beest van links naar rechts. Het beest was nog nooit zo vernederd, maar krabbelde uiteindelijk omhoog. Het rechtte zijn rug, stofte zijn kleren af en verliet het paleis. Djenghis bulderde van het lachen. Zo hard dat Kina het buiten hoorde.

Ze dacht na. Dit kon zo niet langer.

Uit het niets daalde er uit een van de bomen een slang naar beneden. Kina schrok, maar ze herkende de gifgroene ogen. Ze wist meteen dat dit het beest was, maar dat hij van gedaante was veranderd. Ze kreeg de rillingen van het dier, maar hij zei dat hij kon helpen Djenghis te verslaan. Hij gaf haar een flesje met een gifgroene vloeistof erin en vertelde wat zij ermee moest doen. Wanneer Djenghis dit zou drinken, zou hij tijdelijk bewusteloos raken. Zijn krachten zouden hem dan niet kunnen helpen. En zou zijn onsterfelijkheid geen eeuwige straf zijn als hij ergens onbeweeglijk goed vast zou komen te zitten?

Kina luisterde goed, knikte en liep het paleis weer in.

Dagen verstreken en Djenghis bleef vals en egoïstisch. Kina wachtte het juiste moment af.

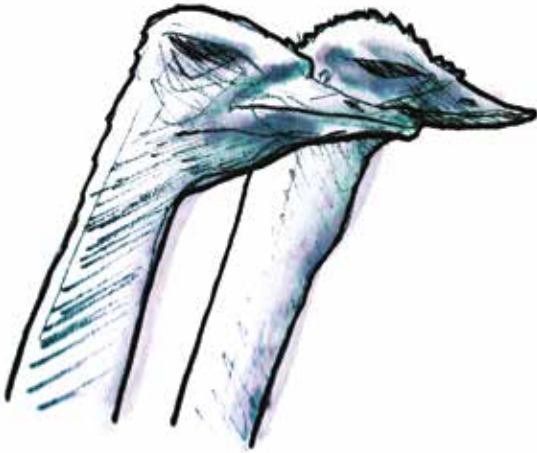

Op een avond maakten de tijgerkoning en Kina zich klaar om naar bed te gaan. Het draakje was net van Kina's schouder gesprongen toen Djenghis haar aankeek en zei: 'Breng me iets te drinken.'

Dit was het moment waarop ze had gewacht. Hem zelf iets te drinken aanbieden zou te opvallend zijn geweest.

'Ja majesteit,' zei ze en snelde naar de keuken. Daar haalde Kina het flesje dat ze van het beest had gekregen tevoorschijn. Ze opende het en goot de inhoud leeg in een kop. Vervolgens deed ze er Djenghis zijn favoriete punch bij en liep terug naar de slaapkamer.

Djenghis ging rechtop in zijn bed zitten en nam het aan. Hij dronk de inhoud in één teug leeg. Hij keek vies en viel toen met een harde klap bewusteloos op de grond. Kina hoorde een zacht gekrabbel buiten. Snel opende ze de deur. Daar stond de kleine draak. Achter hem stonden twee sterke, met zwaarden bewapende struisvogels met een kar die ze konden voorttrekken. Kina tilde de bewusteloze koning naar buiten, legde hem op de kar en in het holst van de nacht renden ze richting de Teerberg. Het was pikdonker. Zelfs de maan had zich verstopt. Ze waren er bijna toen Kina plotseling zag dat Djenghis zijn klauw bewoog. 'Sneller!' riep ze. 'Hij beweegt! Ren met hem naar de putten!'

De struisvogels waren gelukkig goede renners en versnel- den onmiddellijk hun pas. In no time waren ze boven op de Teerberg, daar zocht **Kina** vliegensvlug een teerput die breed genoeg was. Daar! Ze sleepte tijgerkoning **Djenghis**, die nu langzaam wakker begon te worden, naar de put en gooide hem erin. Met de draak op haar schouder zag de krachtige poemavrouw de koning wegzinken in de zwarte, plakkerige drab. Maar... het ging niet snel genoeg! **Djenghis** opende zijn ogen en grijnsde naar **Kina** terwijl hij zijn rechterarm naar haar uitstak. Hij wilde haar meetrekken in het teer, maar **Kina** was sneller. Ze greep het zwaard van een van de struisvogels en met al haar kracht hakte zij de rechterklauw van **Djenghis** af. De klauw viel voor **Kina's** voeten op de grond. Toen zonk **Djenghis** met een brul weg in het teer.

De klauw van **Djenghis** werd de volgende ochtend als bewijs aan alle katachtigen getoond. Bewijs dat hij was verslagen. Er waren katachtigen dolblij en anderen waren woedend. Het volk was zo verdeeld dat er gevechten uitbraken. De dood van **Djenghis** had het rijk meer kapotgemaakt dan **Kina** en de rebellen ooit hadden kunnen bedenken. Het eens zo vrede- lievende volk van koning **Khandu** bestond niet meer en liefde was ver te zoeken. Gelukkig wist **Kina** de klauw van **Djenghis** totdat zij stierf te bewaken. De klauw had nog steeds de kracht van honderd tijgers. In de verkeerde handen zou het een groot gevaar zijn.

Dit is honderden jaren geleden gebeurd. Vandaag de dag weten katachtigen niet meer van welk trots volk ze afstammen. Het gerucht gaat dat de kleine draak groot werd en sindsdien de bewaker is van de klauw. De **Djenghis Discipelen** zouden al honderden jaren naar hem en de klauw op zoek zijn, om op een dag **Djenghis** terug te kunnen brengen...